

Arrest

nr. 191 963 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X die *loco* advocaat X verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat verzoeker geenszins aantoont dat hij tijdens zijn verblijf in Oostenrijk door zijn vader werd mishandeld en geen enkele mogelijkheid tot contact had met zijn moeder. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker bijna achttien jaar oud is en er geen enkele reden is waarom hij zich als volwassene niet zelfstandig in Kosovo zou kunnen vestigen. Betreffende zijn verklaring dienaangaande dat er geen geld, geen toekomst en geen leven is en dat er enkel in de zomer werk is, merkt de commissaris-generaal op dat dit motieven van louter socio-economische aard zijn die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Evenmin zijn er, aldus de commissaris-generaal, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot verzoekers verklaring dat zijn vader hem in Kosovo zou lastigvallen, wordt vastgesteld dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met zijn vader geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hem bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Dienaangaande wordt op grond van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, geoordeeld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker oppert thans in zijn verzoekschrift dat "In bijlage, legt hij andere berichten neer waaruit blijkt dat zijn vader blijft hem en haar moeder aan te bedreigen. In deze documenten, zegt de vader dat hij zal hen vermoorden bij terugkeer", doch hij legt thans (in bijlage bij zijn verzoekschrift) geen nieuwe documenten neer. Verzoeker legt naast de eerder door hem aangebrachte screenshots van berichten van zijn vader geen andere, nieuwe berichten neer.

Internationale bescherming kan hoe dan ook slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen

in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu allerminst het geval is.

Verzoeker ontkent thans niet dat hij in Kosovo met betrekking tot zijn verklaarde problemen van huiselijk geweld vanwege zijn vader nooit naar de politie is gegaan. Hij diende nooit een klacht in bij de politie, noch zocht hij op een andere manier hulp en/of bescherming bij de Kosovaarse autoriteiten. Verzoekers moeder zou wel in Kosovo de politie eenmaal hebben gecontacteerd naar aanleiding van de berichten die ze kreeg van haar man, respectievelijk verzoekers vader, waarna de Kosovaarse politie zou hebben opgetreden. De huidige beweringen van verzoeker -die inmiddels 18 en dus meerderjarig is en die overigens niet met concrete en valabele argumenten aannemelijk maakt waarom hij zich als volwassene niet zelfstandig in Kosovo zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld ergens veraf van waar zijn vader woont- "dat hij geen bescherming bij terugkeer zou krijgen", dat "Bij terugkeer, zou verzoeker geen doeltreffende bescherming in Kosovo hebben tegen het geweld van zijn vader" en dat "hij zich niet op de Kosovaarse autoriteiten zouden kunnen rekenen", berusten aldus niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring, en missen dan ook elke grondslag en alle ernst. Verzoeker beperkt zich tot louter blote en hypothetische beweringen/veronderstellingen welke niet op concrete en objectieve elementen zijn gebaseerd.

Het is net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier dan ook vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoeker toont allerminst aan, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Kosovo alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij maakt dit geenszins in concreto aannemelijk en toont derhalve geenszins aan dat het hem met betrekking tot de verklaarde problemen met zijn agressieve vader aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met zijn vader aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet in concreto aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem met betrekking tot zijn beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoeker in zijn verzoekschrift naar artikelen en rapporten omtrent o.a. huiselijk geweld, corruptie en gebreken in het gerechtelijk apparaat in Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2017, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer. Verzoekende partij stelt dat de feiten waarvoor zij haar land van herkomst heeft verlaten niet betwist kunnen worden. Zij preciseert dat de autoriteiten haar niet kunnen beschermen en dat de mishandelingen van haar vader blijven voortduren. Verzoekende partij wijst er voorts op dat haar moeder hier een F-kaart heeft en legaal in het land verblijft. Vermits zij meerderjarig is kan zij geen gezinshereniging meer aanvragen en is een asielaanvraag haar enige kans.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat de mishandelingen van haar vader, welke blijkens de bij de ter zitting middels een aanvullende nota neergelegde uittreksels van (internet)berichten haar en haar moeder in december vorig jaar en maart van dit jaar dreigende berichten via internet stuurde, blijven voortduren en dat de autoriteiten haar niet kunnen beschermen, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“Internationale bescherming kan hoe dan ook slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu allerm minst het geval is. Verzoeker ontkent thans niet dat hij in Kosovo met betrekking tot zijn verklaarde problemen van huiselijk geweld vanwege zijn vader nooit naar de politie is gegaan. Hij diende nooit een klacht in bij de politie, noch zocht hij op een andere manier hulp en/of bescherming bij de Kosovaarse autoriteiten. Verzoekers moeder zou wel in Kosovo de politie eenmaal hebben gecontacteerd naar aanleiding van de berichten die ze kreeg van haar man, respectievelijk verzoekers vader, waarna de Kosovaarse politie zou hebben opgetreden. De huidige beweringen van verzoeker -die inmiddels 18 en dus meerderjarig is en die overigens niet met concrete en valabele argumenten aannemelijk maakt waarom hij zich als volwassene niet zelfstandig in Kosovo zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld ergens veraf van waar zijn vader woont-*

“dat hij geen bescherming bij terugkeer zou krijgen”, dat “Bij terugkeer, zou verzoeker geen doeltreffende bescherming in Kosovo hebben tegen het geweld van zijn vader” en dat “hij zich niet op de Kosovaarse autoriteiten zouden kunnen rekenen”, berusten aldus niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring, en missen dan ook elke grondslag en alle ernst. Verzoeker beperkt zich tot louter blote en hypothetische beweringen/veronderstellingen welke niet op concrete en objectieve elementen zijn gebaseerd. Het is net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier dan ook vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoeker toont allerm minst aan, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Kosovo alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij maakt dit geenszins in concreto aannemelijk en toont derhalve geenszins aan dat het hem met betrekking tot de verklaarde problemen met zijn agressieve vader aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met zijn vader aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet in concreto aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem met betrekking tot zijn beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoeker in zijn verzoekschrift naar artikelen en rapporten omtrent o.a. huiselijk geweld, corruptie en gebreken in het gerechtelijk apparaat in Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Wat betreft het door verzoekende partij bij haar ter zitting neergelegde aanvullende nota gevoegde document dat zij in de bijgevoegde inventaris aanduidt als *“Attestatie van de politie in Kosovo”*, stelt de Raad vast dat uit dit attest d.d. 11 augustus 2017, afkomstig van het parket van Peje, blijkt dat de moeder van verzoekende partij op 21 juli 2017 een klacht indiende tegen F.R., de vader van verzoekende partij, omwille van diens bedreigingen en agressie tegen haar persoon. Uit het betreffende attest van de procureur blijkt dat de klacht van verzoekende partij werd geregistreerd en dat door het Kosovaarse parket een onderzoek werd opgestart. Uit dit document blijkt dan ook geenszins dat de Kosovaarse autoriteiten verzoekende partij en/of haar moeder geen bescherming zouden kunnen of willen bieden inzake de bedreigingen geuit door de vader van verzoekende partij. Integendeel, uit het stuk blijkt namelijk dat de Kosovaarse autoriteiten deze problematiek wel degelijk ernstig nemen en hiertegen optreden. Verzoekende partij licht niet toe en uit het attest van het parket blijkt niet/nergens welke de huidige stand van zaken in het onderzoek is. Uit niets blijkt hoe dan ook en verzoekende partij toont aan de hand van het attest van het parket geenszins aan dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Ze maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de Kosovaarse autoriteiten haar met betrekking tot de problemen met haar vader, tegen wie zij zelf persoonlijk nooit een klacht in Kosovo heeft ingediend, niet zouden kunnen of willen helpen.

Het feit dat verzoekende partij in het verleden, zo blijkt uit een bij de aanvullende nota gevoegd stuk, in de periode 2011 tot december 2015 in Oostenrijk op verschillende plaatsen en in verschillende centra heeft verbleven, wordt niet betwist, doch vermag geen afbreuk te doen aan en werpt geen licht op hetgeen voorafgaat met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Kosovo.

Het argument van verzoekende partij dat haar moeder hier in België een F-kaart heeft en legaal in het land verblijft en dat gezien zij meerderjarig is zij geen gezinshereniging meer kan aanvragen waardoor een asielaanvraag haar enige kans, wijzigt evenmin iets aan en doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Het doel van de asielprocedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst/gewoonlijk verblijf omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de feiten waarvoor zij haar land van herkomst heeft verlaten niet betwist kunnen worden -een algemene stelling welke geenszins van aard is afbreuk te doen of een ander licht te werpen op het voorgaande-, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 juli 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS